

ZARZADZENIE

Katowice, dnia 16 czerwca 2020 roku

Michał Skwara – prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach,

działając na zasadzie art. 131 § 2 i 3 k.p.k. i art. 322 k.p.k.

z a r z ą d z i ł :

- powiadomić pokrzywdzonych w sprawie o sygn. akt. S 43.2013.Zk, o wydaniu postanowienia o umorzeniu śledztwa,

- pouczyć pokrzywdzonych o przysługujących im uprawnieniach,

poprzez zamieszczenie na stronie internetowej Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (www.ipn.gov.pl) ogłoszenia następującej treści:

„Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach informuje, że w dniu 16 czerwca 2020 roku zostało wydane postanowienie o umorzeniu śledztwa o sygn. S 43.2013.Zk prowadzonego w sprawie:

1. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od kwietnia 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego, Stefana Podgórskiego, Władysława Cygana, Zygmunta Bryły i Zdzisława Bryły, skazanych na karę 15 lat poprawczego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 1 lutego 1946 roku, to jest o przestępstwo art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

2. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które

łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 1 marca 1945 roku do nieustalonego dnia 1956 roku we Lwowie, miejscowości Inta w Republice Komi, Kraju Krasnojarskim, Uchtimłagu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Anny Linde, w okresie od dnia 1 marca 1945 roku do maja 1945 roku we Lwowie Bronisławy Linde i w okresie od dnia 1 marca 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie, Uchtimłagu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Ewy Linde, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

3. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 16 stycznia 1945 roku do dnia 17 kwietnia 1945 roku w Czortkowie i Stanisławowie Juliusza Linde, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

4. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na usiłowaniu dokonania zabójstwa Stefana Józefowicza i Mirosława Gentosza (Hentosza) i Edwarda Buca, pozbawionych uprzednio wolności od dnia 4 maja 1945 roku w Samborze i we Lwowie na czas przekraczający 7 dni i skazanych na karę śmierci wyrokiem Wojskowego Sądu Kolei Lwowskich po przeprowadzeniu postępowania w dniach od 20 do 23 sierpnia 1945 roku, który to wyrok został następnie zamieniony orzeczeniem Prezydium Rady Najwyższej ZSRR z dnia 9 października 1945 roku na karę 20 lat pozbawienia wolności w stosunku do Stefana Józefowicza, Mirosława Gentosza (Hentosza) i Edwarda Buca, to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 118a § 1 pkt 1 k.k. i art. 123 § 1 pkt 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

5. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i

zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 4 maja 1945 roku do nieustalonego czasu w Samborze, Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego, Mieczysława Tota skazanego na karę 25 lat penitencjarnego obozu pracy, Henryka Urbanowicza, Stanisława Drońskiego, Teofila Krakowskiego, Romualda Orskiego, Józefa Wesołowskiego, Józefa Griczusia (Greczusia, Gregusia), Augusta Angielskiego i Leopolda Wilhelmięgo skazanych na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy, Barbary Baszak, Stanisława Wacha i Władysława Kulczyckiego skazanych na karę 8 lat penitencjarnego obozu pracy, Zbigniewa Puka, Czesława Kosturka, Ferdynanda Jarosza i Witolda Oliwy skazanych na karę 7 lat penitencjarnego obozu pracy, Wawrzyńca Flakiewicza, Ireny Lorent, Marii Ziemniak, Zdzisławy Szczepańskiej, Władysławy Świdniak, Bronisławy Gigiel, Olgi Popek, Józefa Bródki, Tadeusza Bukowego, Michała Pietruszki, Józefa Durkalca, Antoniego Lenarta i Wilhelma Dragomirskiego Dragomiereckiego (Dragomireckiego) skazanych na karę 6 lat penitencjarnego obozu pracy, Tadeusza Skrabę skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy, Antoniego Puka skazanego na karę 4 lat penitencjarnego obozu pracy, Karola Króla skazanego na karę 2 lat i 6 miesięcy penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Wojskowego Sądu Kolei Lwowskich po przeprowadzeniu postępowania w dniach od 20 do 23 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

6. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 12 maja 1945 roku do nieustalonego czasu w Samborze, Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Józefa Gentosza (Hentosza), Zbigniewa Szczygła i Franciszka Wytyczaka, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

7. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 2 lutego 1945 roku do dnia 2 listopada 1945 roku we Lwowie, Kijowie, Moskwie i innych miejscach na terenie Związku

Radzieckiego Kazimierz Lipskiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

8. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od września 1944 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego, Danuty Turczak i Eustachego Demciucha skazanych na karę 15 lat penitencjarnego obozu pracy, Kazimierza Karczmarza skazanego na karę 12 lat penitencjarnego obozu pracy, Heleny Gotas i Wiktorii Wasiuczyńskiej skazanych na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy oraz Andrzeja Maruta skazanego na karę 7 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego po przeprowadzeniu postępowania w dniach od 21 do 24 grudnia 1944 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

9. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 3 stycznia 1945 roku do dnia 5 października 1945 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Krystyny Gugi z domu Turczak i Zofii Turczak, a także w okresie od dnia 03 stycznia 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Zbigniewa Turczak, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

10. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w

okresie od dnia 13 czerwca 1945 roku do dnia 1 czerwca 1957 roku we Lwowie, Warkucie i w innych miejscach na terenie byłego Związku Radzieckiego Teodora Franków, skazanego przez nieustalony Sąd na karę 10 lat ciężkich robót i pobyt w łagrach, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

11. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udrczeniem, w okresie od dnia 27 czerwca 1945 roku do nieustalonego dnia 1955 roku we Lwowie, Warkucie, Rieczłagu, Intłagu, Minłagu, Obskim Penitencjarnym Obozie Pracy, Budowie 501 Wiesława Krawczyńskiego, skazanego na karę 10 lat poprawczego obozu pracy, wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 20 maja 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

12. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udrczeniem, w okresie od dnia 28 lutego 1945 roku do dnia 18 października 1948 roku we Lwowie, Charkowie, Uchtoiżemłagu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Haliny Zienkiewicz zd. Krauss, skazanej na karę 4 lat poprawczego obozu pracy, orzeczeniem Komisji Specjalnej NKGB z dnia 9 sierpnia 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

13. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udrczeniem, w okresie od dnia 8 stycznia 1945 roku do nieustalonego dnia 1953 roku we Lwowie, Krasnodonie, Starobielsku, Dniepropietrowsku, Czelabińsku, Omsku, Tomsku, Nowosybirsku i innych miejscach na terenie Związku

Radzieckiego Ireny Skałackiej, skazanej na karę 4 lat poprawczego obozu pracy, orzeczeniem Komisji Specjalnej NKGB z dnia 3 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

14. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 13 stycznia 1945 roku do dnia 25 czerwca 1945 roku we Lwowie Jadwigi Hawryłowicz, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

15. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego, Stanisława Kossak-Olszewskiego, Mieczysława Skomorowskiego, Tadeusza Barszczowskiego i Andrzeja Kwiatkowskiego skazanych na karę 15 lat katorżniczej pracy, Wiesława Skorupę vel Jerzego Kowalskiego, Adama Malinowskiego, Jana Kozika, Stanisława Kulińskiego, Zdzisławę Struszyńską, Marię Obst, Zofię Kozikowską skazanych na karę 10 lat pozbawienia wolności w obozach pracy, Annę Ryszkiewicz, Janinę Bronisławę Stibnicką skazanych na karę 6 lat pozbawienia wolności, Helenę Matuszczyńską, Wandę Skulską skazanych na karę 5 lat pozbawienia wolności w obozach pracy, a także uprzednio pozbawione wolności Irenę Stibnicką i Bronisławę Matuszczyńską, które uznano za niewinne wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego po przeprowadzeniu postępowania w dniach od 21 do 23 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., wz. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

16. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i

zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 3 marca 1945 roku do dnia 7 lipca 1945 roku we Lwowie Zbigniewa Szmera skazanego na karę 3 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKGB z dnia 18 lipca 1946 roku, to jest o przestępstwo art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

17. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 22 grudnia 1944 roku do lutego 1948 roku we Lwowie, Workucie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Edwarda Wnuka skazanego na karę 7 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiej Kolei Żelaznej z dnia 30 marca 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

18. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1945 roku do lutego 1946 roku we Lwowie, Charkowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Bolesława Jaskułowskiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

19. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 24 września 1944 roku do stycznia 1947 roku w Borysławiu, Lwowie, Peczorze, Workucie, Koczmesie i innych

miejscach na terenie Związku Radzieckiego Czesława Stojaka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

20. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 12 stycznia 1945 roku do dnia 25 maja 1946 roku we Lwowie, Maniłówe koło Krasnego Donu, Woroszyłowsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Łucji Dubiel zd. Romaniak oraz Marii Romaniak i Ryszarda Romaniaka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

21. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 1 lipca 1941 roku do nieustalonego dnia 1945 roku w Samborze, w miejscowości Bolszaja Konstantinówka w Obwodzie Kujbyszewskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Haliny Kozłowskiej z domu Drońskiej, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

22. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 14 września 1945 roku do dnia 14 lutego 1949 roku we Lwowie, Połowince Solikamskiej w Obwodzie Mołotowskim, Sielance i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Zofii Skeczkowskiej zd. Cypara, a także w okresie od dnia 29 maja 1946 roku do dnia 14 lutego 1949 roku w Połowince Solikamskiej w Obwodzie Mołotowskim, Sielance i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Romana Skeczkowskiego, to jest o

przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

23. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od września 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jana Skeczowskiego, to jest o przest. z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

24. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od dnia 4 stycznia 1945 roku do dnia 30 września 1945 roku we Lwowie, Krasnojarsku, Norylsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Władysława Malczewskiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

25. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od stycznia 1945 roku do sierpnia 1956 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Tadeusza Ciska skazanego na karę 20 lat robót katorżniczych, Adolfa Ostrowskiego, Jarosława Koczarskiego (Kaczorowskiego), Józefa Sznajdera skazanych na karę 15 lat robót katorżniczych i Zdzisławy Jazenickiej skazanej na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego po przeprowadzeniu postępowania w dniach od 6 do 7 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18

grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

26. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie, Norylsku, Republice Komi, Obwodzie Swierdłowskim, Obwodzie Tiumeńskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Tacjanny Ostrowskiej, Juliana Ostrowskiego i Zofii Ostrowskiej skazanych na karę 5 lat zesłania orzeczeniem Komisji Specjalnej NKGB Obwodu Swierdłowskiego z dnia 18 grudnia 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

27. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 1 stycznia 1945 roku do dnia 2 czerwca 1948 roku we Lwowie, Krasnodonie, Starobielsku, Dniepropietrowsku, Czernogorsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Zbigniewa Preisa skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

28. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 22 lutego 1945 roku do dnia 1 maja 1946 roku we Lwowie, Niżnym Tagile, Kasałmance, Swierdłowsku, Moskwie, Charkowie Woroszyłogradzie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Zenona Pieńkowskiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie

Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

29. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 9 marca 1945 roku do dnia 15 listopada 1946 roku we Lwowie, Kofłasiu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Anny Jaszczuk a także w okresie od dnia 9 marca 1945 roku do dnia 31 marca 1947 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jana Pałuszka, Bartolomeusza Fałata, Juliana Jaszczuka i Jana Jazowieckiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

30. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 17 grudnia 1944 roku do kwietnia 1946 roku we Lwowie, Chabarowsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Kazimierza Andrzejczuka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

31. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 9 lutego 1945 roku do dnia 1 listopada 1956 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Józefa Kowalskiego, Bolesława Szloserbergera, Edwarda Gronostalskiego, Juliusza Szena, Jana Stańskiego i Lesława Wesołowskiego skazanych na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego z dnia 7 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2

k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

32. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 19 lutego 1945 roku do dnia września 1946 roku we Lwowie, Irkucku, Niżnym Tagile, Wierchoturii, Zolance i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Krystyny Łukowicz zd. Szargut, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

33. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 19 lutego 1945 roku do dnia 13 stycznia 1946 roku we Lwowie Jana Szarguta skazanego na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego z dnia 2 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

34. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od listopada 1945 roku do nieustalonego dnia w 1955 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Władysława Prussa skazanego na karę 20 lat pozbawienia wolności, Jana Bojakowskiego i Władysława Głowaczewskiego (Gołowaczewski) skazanych na karę 15 lat pozbawienia wolności, Michała Samborskiego i Zdzisława Gerusa skazanych na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy oraz Józefa Baraniuka skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy, wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 13 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2

ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

35. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1944 roku do października 1945 roku we Lwowie Wawrzyńca Neugebauera, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

36. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 9 stycznia 1945 roku do dnia 26 czerwca 1945 roku we Lwowie, Krasnodonie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Elżbiety Pieniążek zd. Wróbel, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

37. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 15 listopada 1944 roku do dnia 13 stycznia 1952 roku we Lwowie, Workułagu, Rieczłagu, Intłagu, Minłagu, Obskim ITŁ, Budowie 501 i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Bolesława Staniewicza skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 18 grudnia 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

38. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 13 marca 1945 roku do dnia 29 września 1948 roku we Lwowie, Moskwie, Potmie, Kańsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Zofii Wojciechowskiej zd. Chomej skazanej na karę 6 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

39. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 30 grudnia 1944 roku do dnia 27 marca 1945 roku we Lwowie, Incie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Karola Pankiewicza, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

40. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 19 grudnia 1944 roku do dnia 16 lutego 1946 roku we Lwowie Jana Folmera skazanego na karę 2 lat pozbawienia wolności wyrokiem Powiatowego Sądu Ludowego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

41. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i

zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 6 stycznia 1945 roku do dnia 9 października 1945 roku we Lwowie, Krasnym Donie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Wacławy Szpeteckiej zd. Górską, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

42. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1945 roku do października 1948 roku we Lwowie, Aktiubińsku, Kustanaju i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Ludwika Sawiak i Kazimierzy Żelazowskiej zd. Sawiak, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

43. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od października 1945 roku do stycznia 1956 roku w Jaśle, we Lwowie, Woroszyłogradzie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Marii Bronisławy Jarmulskiej, a także w okresie od 1953 roku do stycznia 1956 roku w Woroszyłogradzie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Witosława Jarmulskiego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

44. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 22 czerwca 1944 roku do dnia 1 czerwca 1946 roku we Lwowie, Gorkim, Kotłasiu, Worskucie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Edwarda

Staruszkiewicza, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

45. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 4 stycznia 1945 roku do dnia 16 stycznia 1952 roku we Lwowie, Doniecku, Dniepropietrowsku, Obwodzie Nowosybirskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Aleksandry Idy Śnieżek zd. Matula, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

46. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 5 stycznia 1945 roku do sierpnia 1956 roku w Winnikach, we Lwowie, Niżnym Tagile, Wierchoturii, Chładkowie, Sosnowce, Tiunowie, Akmolińsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Wandy Koreckiej, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

47. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 5 czerwca 1945 roku do lata 1952 roku w Winnikach, we Lwowie, Obwodzie Permskim, Solikamsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Krystyny Rutkowskiej, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

48. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 19 kwietnia 1945 roku do grudnia 1955 roku we Lwowie, Workucie, Krasnojewsku, Norylsku, w okolicach Jakucka i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Stanisława Olszewskiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

49. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1945 roku do listopada 1955 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jerzego Węgierskiego, Stefanii Węgierskiej i Jadwigi Szmigiero zd. Bizanz skazanych na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy oraz Stanisława Ilkowej skazanej na karę 6 lat penitencjarnego obozu pracy, a także uprzednio pozbawionej wolności Ireny Żukowskiej, którą uniewinniono wyrokiem Trybunału Wojskowego Lwowskiego Okręgu Wojskowego z dnia 7 września 1945 roku, zmienionym wyrokiem Trybunału Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 18 lutego 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

50. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 7 stycznia 1945 roku do dnia 3 października 1948 roku we Lwowie, Krasnodonie, Starobielsku, Nowosybirsku, Czerepanowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Marii Königsman zd. Kromer skazanej na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

51. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od września 1944 roku do marca 1946 roku we Lwowie, Stalinogorsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Włodzimierza Kaczanowicza, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

52. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od stycznia 1945 roku do stycznia 1946 roku we Lwowie, Krasnodonie, Starobielsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jana Angielskiego, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

53. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 20 lutego 1945 roku do dnia 1 lutego 1949 roku we Lwowie, Niżnym Tagile, Czernogorsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Ludwiki Sznajder zd. Dunicka skazanej na karę 4 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 28 czerwca 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

54. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i

zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 19 lutego 1945 roku do dnia 5 kwietnia 1945 roku we Lwowie Stanisława Dunickiego i Antoniny Dunickiej skazanych na karę 3 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 28 czerwca 1945 roku, to jest o przestępstwo art. 118a § 2 pkt. 2 k.k., art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., wz. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

55. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 8 lutego 1945 roku do stycznia 1946 roku we Lwowie, miejscowościach w Obwodzie Swierdłowskim takich jak: Karela, Borowlanka, Zdanka, Wierchoturia i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Romana Jarmoluka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

56. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od stycznia 1945 roku do grudnia 1955 roku we Lwowie, Starobielsku, Dniepropietrowsku, Krasnodonie, Karłagu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Marcina Różyckiego i od stycznia 1945 roku do niustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jurija Maczkura, skazanych odpowiednio na kary 10 i 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 4 marca 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

57. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy

narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 11 września 1944 roku do września 1956 roku we Lwowie, Złoczowie, Omsku, Buchcie Nachodce, Władywostoku, Norylsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jadwigi Justian skazanej na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 24 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo art. 118a § 2 pkt. 2 k.k., art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., wz. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

58. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od marca 1945 roku do 1955 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Józefa Moora skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy, a także Adama Dewickiego, Wacława Ustianowskiego i Czesława Czekałowskiego skazanych na kary pozbawienia wolności w nieustalonym wymiarze, orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 24 lutego 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

59. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 23 kwietnia 1945 roku do dnia 20 sierpnia 1956 roku we Lwowie, łagrach Workuty i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mariana Majewskiego skazanego na karę 20 lat katorgi wyrokiem Trybunału Wojskowego wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 20 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

60. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które

łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 27 stycznia 1945 roku do 1954 roku we Lwowie, Obwodzie Nowosybirskimi i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Haliny Rybackiej zd. Koralewska i Marcjanny Koralewskiej zd. Kurek, skazanych na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 4 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

61. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 21 marca 1945 roku do dnia 28 grudnia 1955 roku we Lwowie, Republice Komi i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Ireny Diczekowskiej zd. Zajdler i Heleny Zajdler zd. Schenborn skazanych na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 20 czerwca 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

62. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 10 stycznia 1945 roku do stycznia 1946 roku w Winnikach, Lwowie, Swierdłowsku, Niżnym Tagile, Kasafmance, Karelinie, Nowej Berezówce i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mariana Langa, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

63. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które

łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 31 stycznia 1945 roku do czerwca 1948 roku we Lwowie, Dniepropietrowsku, Czernogorsku, Starobielsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Rudolfa, Zygmunta i Witolda Fischerów skazanych na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

64. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od stycznia 1945 roku do 1950 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mieczysława Pawlika skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy, a także Andrzeja Kwiatkowskiego i Adama Bielaka skazanych na kary pozbawienia wolności w nieustalonym wymiarze, orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

65. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 11 marca 1945 roku do dnia 28 kwietnia 1946 roku we Lwowie, Workucie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Pawła Pawluka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

66. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 28 sierpnia 1944 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego do nieustalonego czasu Kazimierza

Horaka, do września 1948 roku Zofii Zorak i do 1956 roku Stefanii Horak, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

67. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od lipca 1945 roku do grudnia 1955 roku we Lwowie, Drohobyczu, Spasku, Temertanie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Longina Terleckiego skazanego na karę 15 lat robót katorżniczych wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 3 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

68. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego i polskiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od dnia 20 września 1945 roku do dnia 1 maja 1959 roku we Lwowie, Krasnojarsku, Norylsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego oraz Inowrocławiu Józefa Halskiego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

69. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od dnia 14 marca 1945 roku do dnia 8 sierpnia 1948 roku we Lwowie, Moskwie, Uchcie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Antoniego Wawrzyńca Skopa skazanego na karę penitencjarnego obozu pracy w nieustalonym wymiarze, orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z nieustalonego dnia, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw.

z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

70. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od 27 czerwca 1945 roku do 1956 roku we Lwowie, Peczorze, miejscowości Siwaja-Maska, Abieźiu, Igarze, Czunie, Taszkience, Perpektiwnoje i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Wiesława Krawczyńskiego skazanego na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 20 maja 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

71. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 5 lutego 1945 roku do dnia 22 września 1948 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Lesława Klimowicza skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 27 marca 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

72. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od 5 czerwca 1945 roku do 1956 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Kazimierza Łamasza, Jadwigi Brzezińskiej zd. Łamasz i Jana Łamasza skazanych na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy oraz Reginy Łamasz skazanej na karę 7 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 27 września 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18

grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

73. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od 13 czerwca 1945 roku do dnia 19 października 1945 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Czesława Łamasza, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

74. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od 18 lipca 1945 roku do dnia 25 stycznia 1955 roku we wsi Ganczary, Lwowie, Kiziełagu, Miłagu, Incie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Stanisławy Niedźwieckiej zd. Lacroix skazanej na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 27 września 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

75. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udęczeniem, w okresie od dnia 3 stycznia 1945 roku do grudnia 1955 roku we Lwowie, Krasnodonie, Dniepropietrowsku, Turyńsku, Obwodzie Akmolińskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Leszka Zielińskiego skazanego na karę 4 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 27 marca 1946 roku, po czym zesłany „na osiedlenie”, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

76. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 24 stycznia 1945 roku do listopada 1945 roku we Lwowie, Donbasie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Stanisława Szwarca, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

77. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 26 stycznia 1945 roku do dnia 14 listopada 1945 roku we Lwowie, Krasnym Donie w Donbasie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Stanisława Szwarca, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

78. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 17 stycznia 1945 roku do 1956 roku we Lwowie, Krasnym Donie, Czernogorsku, Starobielsku, Dniepropietrowsku, Krasnodonie w Obwodzie Woroszyłogradzkim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Danuty Renke zd. Leroch, skazanej na karę 4 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

79. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i

zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 17 stycznia 1945 roku do dnia 7 kwietnia 1949 roku we Lwowie, w Obwodzie Czernogorskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Marii Leroch, skazanej na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

80. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 18 stycznia 1945 roku do dnia 7 kwietnia 1949 roku we Lwowie, w Obwodzie Czernogorskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Marii Leroch, skazanej na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 listopada 1945 roku, to jest o przestępstwo art. 118a § 2 pkt. 2 k.k., art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., wz. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

81. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 18 stycznia 1945 roku do 1948 roku we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Józefa Lerocha, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

82. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lipca 1944 roku do lutego 1949 roku we Lwowie, Borowiczach, Ostaszkowie, Riazaniu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Władysława Kozuba, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 §

1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

83. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 18 marca 1945 roku do lutego 1949 roku we Lwowie, Moskwie, Diagilewie k. Riazania, Riazaniu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Adama Lewickiego, to jest o przestępstwo art. 118a § 2 pkt. 2 k.k., art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., wz. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

84. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 8 stycznia 1945 roku do grudnia 1955 roku we Lwowie, Czerepanowie k. Nowosybirsk i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Józefy Englert skazanej na karę 3 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 października 1945 roku, Karola Englerta skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 27 października 1945 roku, a także Jerzego Englerta, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

85. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 15 stycznia 1945 roku do czerwca 1948 roku we Lwowie, Czerepanowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Stanisława Sosina, skazanego na karę 4 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 3 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18

grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

86. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od lutego 1946 roku do czerwca 1948 roku we Lwowie, Czerepanowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Stanisławy Sosin zd. Nesterowicz, Stanisławy Dolińskiej zd. Sosin, Anieli Sosin i Ryszarda Sosin, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

87. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 3 stycznia 1945 roku do czerwca 1955 roku we Lwowie, okolicach Nowosybirsk i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Anny Łancuckiej zd. Reiss, skazanej na karę 4 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 21 października 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

88. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od marca 1946 roku do czerwca 1955 roku we Lwowie, okolicach Nowosybirsk i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Franciszki Łancuckiej i Janusza Łancuckiego, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

89. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 15 lutego 1945 roku do dnia 28 maja 1948 we Lwowie, Charkowie, Gorkim, Uchcie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Czesława Koźmińskiego skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 4 sierpnia 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

90. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 8 stycznia 1945 roku do lipca 1945 we Lwowie, Kijowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mariana Marka Bilewicza skazanego na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z marca 1946 roku, zamienionym w nieustalonym dniu na wysiedlenie do RP, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

91. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 8 lutego 1945 roku do lipca 1945 we Lwowie, Kijowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mariana Karola Bolka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

92. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które

łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 18 stycznia 1945 roku do marca 1948 we Lwowie, Mołotowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Alfredy Skrzypek zd. Laurów skazanej na karę 5 lat zesłania orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 6 października 1945 roku, zamienionym w dniu 8 marca 1948 roku na wysiedlenie do RP, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

93. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 20 grudnia 1944 roku do dnia 9 maja 1945 we Lwowie Józefa Laurów, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

94. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 2 lutego 1945 roku do dnia 6 września 1945 we Lwowie Romana Wawraszko, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

95. w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, popełnionej z motywów politycznych, polegającej na stosowaniu represji polegających na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa radzieckiego, w postaci pozbawienia wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 25 lipca 1945 roku do dnia 6 października 1954 roku we Lwowie, Usole w Obwodzie Irkuckim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mieczysława Ostowskiego (Ostrowskiego-Rutkowskiego), skazanego na karę 10 lat penitencjarnego obozu pracy wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 25 stycznia 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie

Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

96. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 4 marca 1945 roku do nieustalonej daty 1947 w Laszkach, we Lwowie, Obwodzie Mołotowskim i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Włodzimierza Kordiaka, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

97. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od listopada 1944 roku do listopada 1957 w Czukwi, Samborze, Drohobyczu, Lwowie, Kazachstanie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Walentego Bilewicza, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

98. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 24 kwietnia 1945 roku do nieustalonego dnia 1946 w Schodnicy, Borysławiu, Drohobyczu, Workutłagu i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Walentego Bilewicza, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

99. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 5 marca 1945 roku do nieustalonego dnia 1959 w Rodatyczach, Gródku Jagiellońskim, Lwowie, Złoczowie, Donbasie, Charkowie, Krasnojarsku i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Mariana Kaniaka skazanego na karę 5 lat penitencjarnego obozu pracy orzeczeniem Komisji Specjalnej NKWD z dnia 27 marca 1946 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

100. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 9 stycznia do dnia 13 listopada 1945 roku w Gródku Jagiellońskim i Donbasie, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

101. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od czerwca 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Witolda Iszkowskiego skazanego na karę 15 lat robót katorżniczych, a także Feliksa Pruzińskiego, Tadeusza Dubrawskiego i Jana Karlika na kare 10 lat penitencjarnego obozu pracy, wyrokiem Trybunału Wojskowego Wojsk NKWD Obwodu Lwowskiego z dnia 25 września 1945 roku, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców,

102. w sprawie zbrodni wojennej, będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, stanowiącej jeden z powtarzających się zamachów dokonanych w celu wykonania polityki ZSRR i

zbrodnią komunistyczną, popełnionej z powodu przynależności do określonej grupy narodowościowej, polegającej na pozbawieniu wolności na czas przekraczający 7 dni, które łączyło się ze szczególnym udręczeniem, w okresie od dnia 11 stycznia 1945 roku do nieustalonego czasu we Lwowie i innych miejscach na terenie Związku Radzieckiego Jana Filipa Wolfa, to jest o przestępstwo z art. 118a § 2 pkt 2 k.k. i art. 124 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2019. 1882.),

- na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. wobec niewykrycia sprawców.

POUCZENIE

Odpis postanowienia o umorzeniu śledztwa wraz z uzasadnieniem jest dostępny w sekretariacie Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach ul. Józefowska 102, pok. 1.08.

Odpis postanowienia można odebrać osobiście w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia bądź w tym terminie złożyć na piśmie wnioski o doręczenie odpisu postanowienia.

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1a k.p.k., art. 325a kpk oraz art. 465 § 2 kpk): stronom procesowym, instytucji państwowej lub samorządowej, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie; osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub w art. 296-306 kodeksu karnego, jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a wskutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw. Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności, bądź przeprowadzenie wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk). Jeżeli organ prowadzący postępowanie nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponowne postanowienie o umorzeniu lub odmowie jego wszczęcia. Postanowienie to podlega zaskarżeniu tylko do prokuratora nadrzędnego. W razie utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia, pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 i 1a kpk, może wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie 1-go miesiąca od daty doręczenia odpisu postanowienia prokuratora nadrzędnego o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia (art. 330 § 2 kpk, art. 55 § 1 kpk). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk. Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

2. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1a kpk, przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy (art. 306 § 1b kpk).

3. Na postanowienie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje stronom oraz osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 kpk).

4. W sprawach z oskarżenia prywatnego zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego rozpoznaje prokurator nadrzędny, jeżeli postanowienie zapadło z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a kpk).

5. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty ogłoszenia bądź doręczenia odpisu postanowienia temu pokrzywdzonemu, który się o to zwrócił i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 kpk).

PROKURATOR
Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu
w Kąkowiach

Michał Skwara

